

EXPRESS CODZIENNY

Red. Stefan Kiedrzyński WYD. Stanisław Kmera Kieico, Wesoła 48, tel. 12-28.

10 GR.

Środa 26 maja 1937 r.

Noc grozy i śmierci

Straszliwy obraz zniszczenia w Kieleckim po powodzi

Rozmiarów straszliwej i tak gwałtownej klęski, jaka nawiedziła województwo kieleckie nie pamiętają najstarsi nawet ludzie.

Wszędzie powódź przyszła gwałtownie. Do Słomnik fala wtargnęła od strony Miechowa tak szybko, że nie było czasu na ratowanie dobytku ludzkiego. Ludzie wyskakiwali z łóżek, uciekali na strychy i dachy domów.

Naokoło było widać splenione fale wezbranych wód, przelewające się miejscami przez dachy zabudowań gospodarskich. Grozę katastrofy po większali ciemności nocy, bijące pioruny i grad wielkości kurzego jaja.

W Miechowie i okolicy ulewa zatopiła w bardzo krótkim czasie olbrzymie obszary. Strumienie wody pozrywały szosy i bruk ulic na wielkich

przestrzeniach, burząc domy. Ludność, ratując się na tratwach ze zbitych desek po dostaniu się w wiry, tonęła na skutek łamania się tratw.

Akcja ratunkowa była niezwykle utrudniona, tylko heroicznym wysiłkiem wojska i straży pożarnych należy zawdzięczać uratowania dużej ilości osób od niechybnej śmierci.

Ludność dosłownie nie ma

w czym gotować i chodzić. W niektórych miejscach woda już zupełnie opadła. Pola wyglądają jak wielkie bagna, w których tonie się po kolana. W błocie w ogóle nie można rozpoznać co było nasiane i zasadzone na polu.

Wszystko to dotyczy i powiatu pinczowskiego. Przy drogach leżą gruzy rozwalonych domów mieszkalnych i pełno padliny zwierząt. Zwłoki ludzkie zostały zabrane przez kolumny ratunkowe i

przeniesione do siedzib ludzkich.

Poza tym widać na środku drogi leżące drzewa, polamane przez huragan i wyrwane, polamane słupy telegraficzne oraz sprzęty naczyń i narzędzia rolnicze.

Miejscami widnieją wyrwy na drogach głębokie na kilka metrów, a w innych znów miejscach zatory z nagromadzonych kamieni. We wsi Włociszowice powiatu pinczowskiego mosty betonowe zostały zerwane.

Ks. Michał, rumuński następca tronu, podczas wizyty u Marszałka Śmigłego-Rydza.

Reformy socjalne prez. Roosevelta przewidują minimum wynagrodzenia

WASZYNGTON. Prezydent Roosevelt wydał w poniedziałek orędzie specjalne do Kongresu, w którym stwierdza, że nadeszła chwila odpowiednia dla podjęcia reform socjalnych.

Prezydent zaleca Kongresowi uchwalenie nowego ustawodawstwa pracy, które przewidywać będzie minimum wynagrodzenia, maksymalną ilość godzin pracy, zakaz zatrudnia

nia nieletnich i sankcje wobec pracodawców zatrudniających nieorganizowanych pracowników.

Orędzie nie wymienia ani wysokości minimalnej płac, ani też liczby godzin pracy, pozostawiając to do uznania Kongresu.

Prez. Roosevelt oświadcza w orędziu, że wszyscy chyba z wyjątkiem nieprzejędanych reakcjonistów uznają, iż dla

ochrony pracy, rząd musi mieć możliwość kontroli maksymalnej ilości godzin pracy i minimum zarobków.

Senator Black i członek Kongresu Connery opracowują projekt nowego prawa i złożą go natychmiast po ukończeniu obu izbom. Projekt ten, jak słychać, przewiduje minimum płacy 40 centów za godzinę i tydzień liczący 35-40 godzin pracy. Rada złożona z 5 członków czuwać będzie nad wprowadzeniem w życie ustawy i uprawniona będzie do zmiany ustalonych stawek płacy lub godzin pracy, w wyjątkowych wypadkach.

Prez. Lebrun otworzył wystawę

PARYŻ. Przemawiając podczas inauguracji wystawy prezydent Republiki Lebrun podziękował przede wszystkim narodom biorącym udział w wystawie i powitał ich przedstawicieli. Prezydent wskazał następcę na doniosłą rolę wystaw światowych w życiu na-

rodów, oświadczaając iż wystawa światowa została otwarta.

Wybuch w fabryce farb

W fabryce farb i lakieru „Nobiles” we Włocławku nastąpił wybuch nitrogliceryny.

Powstał pożar i część fabryki spłonęła.

W płomieniach zginął robotnik 21-letni Jan Bretes.

Wściekły pies pokąsał 7 osób

W poniedziałek na terenie powiatu piotrkowskiego wydarzył się straszny wypadek pokąsania siedmiu osób przez wściekłego psa. Pokąsanych przewieziono do szpitala

powiatowego w Piotrkowie na kurację.

Poza tym w Piotrkowie zostały pokąsane dwie osoby przez psa, podejrzanego o wściekliwość.

Energiczna akcja ratunkowa

Kolumny sanitarne Czerwonego Krzyża nie dotarły do wszystkich miejsc nawiedzonych klęską powodzi, gdyż po drodze rozdały już wszystkie zapasy żywności.

Kolumny tę po powrocie do Kiele w poniedziałek wyjechały powtórnie na miejsce klęski. Jedną z tych kolumn zainstalowała się na stałe w Działoszycach, gdzie wydawane jest pożywienie gorące.

W godzinach popołudniowych druga kolumna Czerwonego Krzyża z Kiele dotarła do wsi Lipówka i obsługiwać tam będzie ośrodek wiejski.

Wszystkie zwierzęta są usuwane i zakopywane przez specjalnie zorganizowaną kolumnę ratunkową. Mieszkańcy są poddawani przymusowemu szczepieniu przeciwtyfusowemu.

Inne kolumny zajmują się odkazaniem studzien i wypomowywaniem wody z mieszk

kań i piwnic. Akcja trwa w całej pełni bez przerwy dzień i noc.

OLBRZYMIĘ STRATY.

Huraganowa burza nad terenem pow. pinczowskiego wyraziła w 13-tu gminach i 2-u miastach olbrzymie straty.

Najwięcej ucierpiał gminy Kliszów, Pińczów, Chrobes, Sancygniów, Czarnocin i Złota, gdzie zasiewy zostały do szczerbnie zniszczone w 100 procentach.

Normalna komunikacja na drodze Kielce — Pińczów nastąpi w ciągu 3-ch dni. Roboty są już prowadzone. W dalszym ciągu na tej drodze przerwana została komunikacja pod Lipówką i Świerczyną oraz zniszczone zostały mosty w Działoszycach.

Prace około umożliwienia przejazdu już podjęto zarówno na drogach, jak i przy budowie prowizorycznych mostów.

Groźna powódź po burzy

W poniedziałek na terenie powiatu pińczowskiego po przejściu katastrofalnej burzy rozpoczęła się powódź.

W gminie Kościeliec wystąpiła z brzegów rzeka Szreniawa i zalala pola uprawne i ogrody. W wioskach Piekary, Mysławczyce, Ciborowice, Popin i Wolwanowice. Ogółem zalanych zostało około 800 ha ziemi.

Komunikacja kolejowa między Koszycami a Kościelnem została przerwana. Ludność z zagrożonych wsi na czas ewakuowano w bezpieczne miejsca.

Również pod Koszycami zanotowano gwałtowny przybór Szreniawy, która zalala okoliczne pola pod Skalmierzem. Poziom wody na rzece Nidzica podniósł się o trzy metry ponad stan normalny. Podmyty tor kolejowy na tej rzece w okolicy Topoli został w ciągu nocy zerwany.

Pod Piotrowicami Nidzica zalala niziny. Również poziom

Wisły w pow. pinczowskim podniósł się w dniu wczorajszym o 1 metr 50 cm., lecz niebezpieczeństwa powodzi nie ma.

2 MILIONY ŻŁ. STRAT.

W Olkuskiem prowizorycznie obliczone straty tylko w planach na terenie gmin objętych katastrofą powodzi i gradobicia wynoszą około 2 milionów zł.

Okolo 9 tys. hektarów zasiewów ozimim i jarych uległo zupełnemu zniszczeniu. Na obsianie tylko połowy tych pól potrzeba ok. 300 tys. zł. w powiecie pinczowskim — 200 tys. zł.

Położenie ludności jest wprost rozpaczliwe.

MIN. KOŚCIAŁKOWSKI NA MIEJSCU KATASTROFY

W poniedziałek w godzinach południowych przybył do Kiele minister opieki społecznej Kościółkowski w towarzystwie wiceministra Piestrzyńskiego. Minister Kościółkowski w towarzystwie wojewody Dziadosza udali się na miejsce straszliwej klęski powodziowej.

Pani Lindbergh powiła syna

NOWY JORK. Z otoczenia rodziny słynnego lotnika, plk. Lindbergha donoszą, że w dn. 12 maja wieczorem pani Lindbergh powiła syna.

Samorządy łakną podatków

Budżety świata pracy są przeciążone świadczeniami

Wczoraj obradowało kilka sejmowych komisji nad zgłoszonymi projektami ustaw. Najwięcej zainteresowań wywołuje projekt ustawy przewidujący wprowadzenie nowych obciążeń podatkowych na rzecz samorządów.

Podczas poprzedniej sesji rozpatrywano dwa popobne projekty jeden poselski i jeden rządowy, jednakże żaden z nich nie uzyskał poparcia Izby. Los więc obecnie zgłoszonego projektu jest również pod znakiem zapytania.

Projekt ten popierają wszystkie samorządy. Prezydent Starzyński urządził w poniedziałek po południu konferencję dla posłów, na której przedstawił potrzeby inwestycyjne stolicy w związku z wniesieniem wspomnianego projektu ustawy.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że sytuacja finansowa miast oraz związków samorządowych jest ciężka. Wiemy, że w roku bieżącym niemal wszystkie samorządy musiały ograniczyć swoje wydatki inwestycyjne. I tak stolica przeznaczająca na inwestycje zaledwie połowę zeszłorocznych wydatków.

Samorządy szukają nowych źródeł, które pozwoliłyby na przeprowadzenie najniezbędniejszych inwestycji. Rząd, rozumiejąc sytuację finansową miast, zgodził się na wniesienie odpowiedniego projektu ustawy, który przewiduje pobranie niektórych podatków na rzecz samorządów.

Wprowadzenie jednak nowych podatków spotkało się ze zrozumiałym protestem ze

strony najbardziej zainteresowanych to jest szeroki rzesz płatników.

Obciążenia podatkowe są u nas duże, nie zmalały w okresie największego kryzysu, wręcz przeciwnie wzrosły, jak to udowodnił referent budżetu Ministerstwa Skarbu pos. Holyński.

Nie można więc obecnie w chwili, kiedy zaczynamy nieco swobodniej oddychać od razu pakować nowych podatków.

Budżety pracowników fizycznych i umysłowych są i tak zbyt przeciążone różnymi opłatami publicznymi.

Jeśli się jeszcze zważy, że ceny w ostatnim roku znacznie się podniosły, podczas gdy wysokość płac nie uległa żadnej zmianie, to zobaczymy, że nieprzychylnie stanowisko Sejmu wobec tego rodzaju ustaw jest całkowicie uzasadnione.

Miasta mają duże potrzeby inwestycyjne, są to roboty ze

wszech miar wskazane, ale muszą one znaleźć inne źródła aniżeli wprowadzenie nowych podatków, muszą one być dokonane, innymi środkami aniżeli dalszym obniżeniem stopy życiowej szerokich mas pracowniczych.

Marszałek Senatu wyznaczył pierwsze plenarne posiedzenie Senatu na piątek przed południem.

Odbierają Polakom nazwiska

Nowe szykany władców litewskich

Z Kowna donoszą: Urzędowa „Lietuvos Aidas“ podaje obszernie szczegóły nowej ustawy o nazwiskach, która została podpisana przez ministra spraw wewnętrznych i przekazana do gabinetu ministrów.

Wbrew uprzednim zapowiedziom, przymus zmiany nazwisk będzie jednak stosowany. Choć powiedziane jest, że nazwisk Polaków, Rosjan, Żydów i innych narodowości ustawa nie dotyczy, to jednak dotyczy ludzi, noszących nazwiska Dowgird, Kulwiec, Gię

droyc, Rymsza, Balczewski.

O ile Żydzi, Niemcy i Rosjanie z powodu swej odrębności będą mieli sytuację ułatwioną, o tyle Polacy, których nazwiska często mają odpowiedniki podobne w języku litewskim, będą musieli dowodzić, że ich nazwiska są polskiego pochodzenia, a ponieważ każdy Józefowicz czy Piotrowski, o ile nie jest świeżej daty emigrantem z Polski lub nie ma doku mentów z przed kilku wieków, nie będzie mógł dowieść polskości swego nazwiska, więc

w praktyce ustawa obejmie również Polaków, zamieszkałych w Litwie.

Będą oni mieli prawo w przeciągu 3 miesięcy wybrać sobie nowe nazwisko z pomiędzy kilku zaproponowanych, o ile zaś nie uczynią tego, odnośny urząd Ministerstwa Spraw Wewnętrznych sam wybierze im i nada nazwisko.

Osoby, którym zmieniono nazwiska, będą mogły używać nazwisk starego i nowego, lecz dzieci będą już nosiły jedynie nowe nazwisko.

Wycofanie ochotników z Hiszpanii

kosztowałoby blisko milion fantów szterlingów

LONDYN. — Podkomitet nieinterwencji, który rozważał przygotowany przez rzeszono wycofanie ochotników cudzoziemskich z

Hiszpanii, postanowił przekazać plan ten plenarnej komisji, które odbędzie się w środę.

Na posiedzeniu tym plan za lecony będzie 27-emu rządowi do rozważenia i wypowiedzenia się.

Plan, który jest obszernym 50-stronicowym dokumentem, przedstawia znaczne trudności i wprowadzenie go w życie na potka na poważne przeszkody. Wymaga on zgody i współdziałania obu stron walczących w Hiszpanii.

Wykonanie całego planu zajmie co najmniej 3 — 4 miesiące i przez znaczną część tego czasu konieczny byłby stan rozejmu pomiędzy stronami walczącymi.

Koszty wykonania planu wycofania ochotników rzeczoznawcy obliczają na blisko 1 milion funtów szterl. Trudność sprawia już samo określenie ochotników. Co do tego rzeczoznawcy nie doszli do porozumienia.

Delegat sowiecki np. uważa Maurów jako obcych i pragnie ich zaliczyć do ochotników, Włosi włączają do kategorii ochotników agitatorów politycznych.

Myślą przewodnią planu jest

mianowanie komisarzy, którzy stwierdziliby tożsamość ochotników i gromadzili ich w obozach w pobliżu portów, skąd mogliby być odsyłani drogą morską do swych krajów lub w pobliżu granic, skąd byliby odsyłani koleją.

Trudność przedstawiają jednak ochotnicy, którzy do swych krajów ojczystych powrócić nie mogą.

PRZY HEMOROIDACH
HEMORIN
KLAWE
Do nabycia w każdej aptece

Splonął balon Piccarda

BRUKSELA. Prof. Piccard wraz ze swym pomocnikiem Maxem Cosynsem zamierzali wczoraj rano dokonać lotu eksperymentalnego na swym starym balonie stratosferycznym. W czasie przygotowań balon zapalił się i całkowicie splonął.

Prof. Piccard i pomocnik jego Max Cosyns wyszli cało z katastrofy. Pożar wybuchł w chwili, gdy umacniano gondolę do balonu. Balon został całkowicie zniszczony. Nikt ze służby i obecnych na lotnisku osób również nie odniósł żadnych obrażeń.

Rządowcy bombardowali Majorkę

Dzielnica uniwersytecka Madrytu w ogniu

SALAMANKA. Główna kwatery powstańcza donosi o odparciu ataku wojsk rządowych na froncie Soria. Na polu walki pozostało 50 zabitych.

Na froncie baskijskim wojska powstańcze czynią dalsze postępy. Zajęto Pagachueta, Urtaoacha, Garay oraz wyniosłości na południowy zachód od Pagachueta i na północ od Yurre. Nieprzyjacieli,

wycofując się, pozostawił przeszło 100 zabitych. W prowincji Leon powstańcy zajęli pozycje rządowe w Pena Ubina.

Samoloty rządowe o świcie bombardowały Majorkę. Zginęło 14 osób, a 50 jest rannych.

MADRYT. Komitet obrony stolicy donosi, iż baterie rządowe w ciągu szeregu godzin bombardowały dzielnicę uniwersytecką, wyrządzając zna

czne szkody nieprzyjacielowi. SALAMANKA. — „Radio National“ ogłasza komunikat sztabu powstańczego donoszący, że lotnicy rządowi zrzucają bomby w Pampelunie na kondukt pogrzebowy, w którym bratys udzielał pomocy, odliżając ostatnią posługę ofiarom bombardowania z samolotów w dniu poprzednim.

Faldu wielu zabitych i rannych.

Samolot spadł na fabrykę

Kilka osób odniosło rany

TOKIO. W Osaka na dach jednej z fabryk spadł samolot bombardujący.

Jeden z lotników został ranny, dwaj inni wyszli z katastrofy cało. Natomiast ciężko ranni zostali trzech urzędnicy

fabryki i żona właściciela zakładów przemysłowych, na terenie których spadł samolot.

Zbiorniki samolotu wybuchły. W akcji ratunkowej wzięły udział dwie kompanie piechoty.

Burze szalały nad Szwajcarią

BERN. Z rozmaitych kantonów Szwajcarii dochodzą wiadomości o katastrofalnych skutkach burzy, jaka rozszalała się, zwłaszcza w kantonach Szwajcarii centralnej.

Burza spowodowała znaczne szkody w zasiewach, oraz w drzewach wyrwywając je w niektórych miejscowościach z korzeniami i zrywając dachy

domów. Jest to jeden z największych kataklizmów tego rodzaju od kilkudziesięciu lat.

Interesującym objawem był również deszcz czerwono zabarwiony wskutek zmieszania się opadu wodnego z pyłem pustynnym naniesionym z Sahary, jak to stwierdzono w obserwatorium w Arosie. Pyl ten opadł głównie w Engadynie i w kantonie Glarus.

Pastwili się nawet nad trupem

NOWY JORK. Wczoraj rano w Bainbridge w stanie Georgii zatrzymano murzyna Willy Reed, oskarżonego o zamordowanie dwóch kobiet.

Willy Reed, który usiłował zbiec, został zastrzelony. Po południu tłum wtargnął do za

kładu pogrzebowego, gdzie leżały zwłoki negra, które przywiązano do samochodu i ciągnięto wokoło jednego z placów, a następnie spalono na stosie.

Miejscowa nieliczna policja była bezsilna wobec rozwścieżonego motłochu.

Estonia zmieni nazwę stolicy

TALLIN. Nazwa stolicy estońskiej Tallin ma być drugi raz zmieniona.

Podczas opracowywania projektu nowej konstytucji w pierwszej izbie zgromadzenia narodowego wykreślony został nowy nazwa stolicy Estonii jest

Tallin, ponieważ Tallin pochodzi od słowa Taani Linn, to zn. duńskie miasto.

Jak wiadomo, przed dwoma laty zakazano używać nazwy Rewel, którą zastąpiono nazwą Tallin. Obecnie poszukuje się odpowiedniej nazwy estońskiej.

Nowy „Eterychny” Puder do Twarzy

Zadziwiający wynalazek paryskiego chemika-kosmetyka

Puder do twarzy dziesięciokrotnie cieńszy i lżejszy niż to kiedykolwiek zostało osiągnięte! Tylko puder utrzymujący się w powietrzu jest zażytkowany! Na tem polega nowy zadziwiający sposób fabrykacji paryskiego chemika — zaopatrzonego obecnie przez firmę Tokalon.

Sprawia to, że Puder Tokalon spreparowany według oryginalnego francuskiego przepisu znakomitego paryskiego Puderu Tokalon, przylega równo i gładko, pokrywając skórę jakby niewidzialną powłoką piękności. Wynikiem tego jest zupełnie naturalnie wyglądające piękno. Różni się tak bardzo od staromodnych pudrów, które nadawały wygląd „maquillage”. Puder Tokalon zawiera poza tym Piankę Kremową, dzięki której trzyma się w ciągu 8-10 godzin w najbardziej dusznej sali restauracyjnej twarz Pani nie będzie nigdy wymagała przypudrowania, jeżeli używa Pani Puderu Tokalon. U schyłku przedświata nocą cera Pani będzie świeża i pozbawiona polysku.

Wyjaśnienie

W związku z notatką, która ukazała się wczoraj w naszym piśmie o aresztowaniu w Łodzi znanego działacza Stronnictwa Narodowego adwokata Kowalskiego, wyjaśniamy, że padłszy omyłką fałszywych informacji. W Łodzi bowiem aresztowano niejakiego Edwarda Kowalskiego, który był wydawcą „Głosu Narodu”, a nie adwokata Kazimierza Kowalskiego, który z piśmie tym nie miał nic wspólnego i reprezentował kierunek przeciwny, aniżeli zajmuje adw. Kowalski.

Za mimo woli wyrządzoną krzywdę przepraszamy adw. Kowalskiego.

Wesoły kącik

DIALOG MIŁOSNY

Siedzę w zacisznej cukierce. Siedzę samotny i rozgoryczony do życia i swego kawalerskiego stanu.

Nigdy bowiem człowiek nie odczuwa tak dotkliwie samotności, jak w maju.

Przy sąsiednim stoliku siedzi młoda brunetka. Raz po raz przegląda się w lusterku i niecierpliwie zerka ku wejściu. Czeka na kogoś.

Nareszcie wchodzi... on. Rówież młody i wytworny. Całuję ją w rękę.

— Dobrze wybrałaś tą ciuternię — mówi. — Tu nikt nas nie spotka.

Zbliża się kelner. Brunetka zamawia sobie porcję lodów. Młodzian oponuje troskliwie.

— Nie jedz lodów, Helenko, proszę cię! Znów sobie zaciębisz gardło.

Helusia zamyślona nie odpowiada. Młodzian wpatruje się w nią zatroskany.

— Co ci Helusiu?

— Myślę o naszej przyszłości.

Siedzę przy stoliku i udaję, że czytam gazetę. Ale nie widzę liter. Wsłuchuję się w rozmowę zakochanej pary. Czuję zazdrość w sercu. Ten młody człowiek ma się o kogo troszczyć, ma się o kogo niepokoić? A ja?...

— Trzeba koniecznie zawiadomić twoich rodziców — mówi młodzieniec. — Już dość tego ukrywania.

— Tak! — zgadza się brunetka. — Dotychczasowa sytuacja jest męcząca. To ukrywanie przed ludźmi, tajemne spotkania, wieczne podniecenie, na przeżenie...

Czy mówiłaś już z mamą?

— Jutro pomówię. A potem dopiero z ojcem. Mama jest względniejsza, bardziej wyrozumiała.

— Sądziś, że ojciec się nie zgodzi?

— Myślę, że dla mojego szczęścia ustąpi.

Na czole młodzieńca ukazują się chmura. Wzdycha.

— Boję się trudności materialnych.

Siedzę przy stoliku i udaję, że czytam gazetę. Ale chciałbym w tej chwili zerwać się i krzyknąć.

— Głupsze! Boisz się trudności?! Miłość nie zna przeszkód!

Ona dodaje mu otuchy.

— Nie obawiaj się, mój drogi. Ojciec nam pomoże.

On całuję ją w rękę.

Widzę więc, że wszystko na

Zdemaskowanie „przemytnika” złota

Przed tym zdążył wyludzić kilkadziesiąt tysięcy zł.

Przed kilku miesiącami pojawił się w Warszawie pomyślowy oszust, który, podając się za emigranta z Rosji — nazwiskiem Grynberg — opowia-

RADIO

ŚRODA, dnia 24 maja 1937 r.

6.30 Pleśń majowa. 6.33 Gimnastyka. 6.50 Muzyka (płyty). 7.00 Dziennik poranny. 7.10 Pare informacji. 7.15 Audycja dla poborowych. 7.35 Muzyka (płyty) 8.00 Audycja dla szkół. 8.10-11.30 Przerwa. 11.50 Audycja dla szkół. 11.57 Sygnał czasu i Hejnał z Krakowa. 12.05 Mała orkiestra P. R. 12.40 Dziennik południowy. 12.50 „Mleko i ser w maju” — pogadanka. 13.00-15.00 Przerwa. 15.00 Wiadomości gospodarcze. 15.15 Motywy ludowe francuskich prowincji (płyty) 15.55 „Skrzynka techniczna”. 16.10 Audycja dla dzieci starszych. 16.30 Zespół pawła Rynasa. 17.00 „Marian Langiewicz” (w 50-tą rocznicę zgonu) —dczyt. 17.15 Koncert z Wystawy Radiowej w Katowicach. 17.50 „Polskie igrody botaniczne” — pogadanka. 18.00 Pogadanka aktualna. 18.10 Wiadomości sportowe. 18.20 Orkiestra Roberta Renarda (płyty). 18.45 Program na jutro. 18.50 „Waika ze szkodliwym na wsi” — pogadanka. 19.00 „Dzieci” — opowiadanie. 19.20 Wolfgang Amadeusz Mozart: Kwartet fortepianowy. 19.55 Muzyka operetkowa (płyty). 20.35 „Setna Chwila Biura Studiów”. 20.45 Dziennik wieczorny. 20.55 Pogadanka aktualna. 21.00 „Opowieść o Chopinie” — wieczór XVII (ostatni) p. 1. „Dziedzictwo Chopina”. 21.45 Orkiestra warszawska. 22.30 Eksperymentalny Teatr Wybraźni: „Lament królowski”.

WARSZAWA II (Hektarów)

13.10 Muzyka rozrywkowa (płyty). 13.40-15.30 „Kawaler Srebrnej Róży” — opera w 5-ach aktach (płyty). 23.00-24.00 „Stare przeboje”.

dał, że wraz ze swoim znajomym, niejakim Feldem, zajmuje się przemytem złota, pochodzącego z nowoodkrytych kopalni na Syberii.

Grynberg okazywał nawet woreczki bezcennego kruszcu i proponował nabycie po niebywale niskiej cenie, ofiarując się nawet jako pośrednik przy odsprzedaży złota w Banku Polskim. Jak zwykle naiwnych, a żądnych łatwego i szybkiego zubożenia się nie brakowało.

Obydwaj oszuści, po ubiciu ceny, przynosili amatorom złota woreczki i niezwłocznie po otrzymaniu gotówki udawali się z nabywcą rzekomo do Banku Polskiego.

Kiedy towarzystwo całe znajdowało się już w pobliżu Banku, niespodziewanie zjawiał się policjant, który z okrzykiem:

— Mam cię, ptaszku. Ty, stary przemytniku! — podchodził do Grynberga i rzekomo arez-

tował go. Nabywca, zaskoczony tym wszystkim, został sam na ulicy, a kiedy chciał sprawdzić zawartość worka, przekonywał się, że znajduje się tam trochę bezużytecznego metalu. W komisariacie policji nadmiar zlego dowiadywał się, że rzekomy policjant był przebrany współnikiem oszustów.

W ten sposób oszuści wyludzi w krótkim czasie kilkadziesiąt tysięcy złotych.

Wreszcie jednemu z nich powinęła się noga.

Grynberg zdepeszerował do niejakiego Mordki Alembika w Szczercowie i zakomunikował mu, że przyjechał z Brazylii, ma pozdrowienia od jego brata i jeśli Alembik chce się z nim porozumieć, niech przybędzie do Warszawy, gdzie w Hotelu Gdańskim znajdzie go. Alembik, który o losach brata nie słyszał od szeregu lat, podążył do Warszawy. Tu w trakcie rozmowy z Grynbergiem dowied-

ział się o przemyśle złota z nowoodkrytych kopalni syberyjskich i po długich targach wyraził chęć kupna złota wartości 15.000 zł. za 4.000 zł.

Prowincjonalista był jednak ostrożniejszy od warszawiaków i wiedziony złym przeczućmi sprawdził zawartość woreczka. Niezwłocznie podniósł alarm. Ani fałszywego policjanta, ani też drugiego oszusta nie zdołano zaarrestować. W ręce policji wpadł tylko Grynberg, którego prawdziwe nazwisko brzmiało Mojsze Ela Biatecki.

Biatecki był istotnie w Brazylii, ale uciekł stamtąd ścigany listami gończymi za oszustwa wobec emigrantów, przed którymi rozciągał możliwość zarobku przy odkrywaniu „złoty pól” w Kalifornii.

Biatecki stanął wczoraj przed Sądem Okręgowym w Warszawie, który skazał go na 4 lata więzienia.

Paryż pod urokiem wystawy

Jak odbyła się inauguracja

Cały Paryż żyje pod wrażeniem uroczystości otwarcia wystawy. Tysiączne tłumy zgromadzone były w poniedziałek wzdłuż ulic, którymi

prezydent Republiki udawał się na inaugurację.

Tłumy stały też wzdłuż 2-kilometrowego odcinka wybrzeża Sekwany, obok których przejeżdżały motorowe łodzie spacerowe.

W ciągu 2-ech ostatnich nocy na terenach między nowym pałacem Trocadero a mostem Jenajskim dokonano niemal cudu. Tam, gdzie jeszcze przed kilku dniami nie można było przejść, gdzie znajdowały się jedynie gromady gruzu i rozkopanego błota, teraz orszak prezydenta, zgromadzony na tarasie Trocadero, ujrzał przed sobą wspaniałą panoramę basenu 20 fontann.

Orszak, towarzyszący prezydentowi Republiki, w którego otoczeniu znajdowali się m. in. min. Roman i premier egipski Nahas Pasza, przeszedł z pałacu Trocadero wzdłuż basenu do mostu Jenajskiego, by następnie łodziami motorowymi wyjechać wzdłuż wybrzeży do pawilonu kolonii francuskich.

Na balkonie pałacu Tunisu orkiestra arabska, przybyła do Francji na czas trwania wystawy, powitała łódź prezydenta arabskimi melodiami.

Poza tym, gdy orszak przechodził przed ukończonym już pawilonem szwajcarskim, odezwała się orkiestra szwajcarska, a przed pawilonem wło-

skim robotnicy włoscy, pracujący przy ostatecznym jego wykończeniu, witali przejeżdżające łodzie faszystowskim podniesieniem ręki.

mydłem Majdego umyjesz każdego

najlepszej drodze.

Ona uśmiecha się łagodnie.

— Tak. Na razie układa się dobrze.

— Jesteś zadowolona?

— Szczęśliwa! A ty?

— Także.

Podnoszą się wreszcie. On jeszcze raz całuje ją w rękę.

Ona na pożegnanie przypomina.

— Mój drogi... Nie zapomnij jutro wstąpić jeszcze raz do adwokata...

Siedzę przy stoliku i udaję, że czytam gazetę.

— Po co do adwokata? — zastanawiam się. — Co ma wspólnego miłość z adwokatem?...

— Bo, jak wiesz — kończy brunetka — sprawy rozwodowe ciągną się nieraz bardzo

długo. Chcę, żebyś go przynaglił.

On tłumaczy zażenowany.

— Widzisz, kochanie, takie przynaglanie dużo kosztuje. Też mi się spieszy do rozvodu. Ale zrozum! Przez 3 lata naszego małżeństwa odkładaliśmy grosz do grosza, odejmowaaliśmy sobie od ust i teraz całe oszczędności wydać na rozwód?... Cierpliwości, kochanie. Bez niepotrzebnych wydatków, też wreszcie osiągniemy cel. Przecież teraz kiedy mieszkamy oddzielnie nasze pożyczki już nie jest męczące...

Siedzę przy sąsiednim stoliku i udaję, że czytam gazetę. Litery skaczą mi przed oczyma...

Ale już nie czuję zazdrości w sercu.

Napoleon Sadek.

DO NABYCIA
W SALONIE SPRZEDAŻY
I DEMONSTRACJI FABRYKI
GRZEJNIKÓW ELEKTRYCZNYCH

„GRODEK”

Marszałkowska 150. I p. tel. 306-68. Sprzedaż na raty, które są doliczane do rachunków Elektrowni Miejskiej za prąd.

Raty do 20 miesięcy.

Tarapaty pana taty

Ucieszne przygody Walentego Grypki

Nie pojechalismy na koronację, pojedziemy przynajmniej na wystawę do Paryża

HEJ, CO TU SIĘ DZIEJE? BAL MASKOWY CZY CO, ULICHA?

NIE WYGLUPIAJ SIĘ PAN! PO PROSTU IDE SIĘ OPALAC PRZY BASENIE!

POŚPIEŻ SIĘ, CO-RUS, BO NIE DOSTA NIEMY PARASOLA GŁONIECZNEGO!

A JA WCALE NIE CHCĘ SIĘ TAK OPALIC!

HM, ZDAJE SIĘ, ŻE TRZEBA ZEDZIE ZROBIĆ TO SAMO CO INNI!

JAN DULINSKI

Agentka C. 46

SENSACYJNA POWIEŚĆ SZPIEGOWSKA

Gdy w Cze-ce dowiedziano się o zabójstwie Jakuszewa, Operputa i Syrowa, powstało wielkie poruszenie. Peters natychmiast postanowił udać się na miejsce wypadku i rozkazał przyktoować kilka aut.

231.

W potrzasku

Po dziesięciu minutach Lublianę opuściło sześć aut pełnych funkcjonariuszów Cze-ki. Wiadomość o potrójnym morderstwie i o zniknięciu dwóch niebezpiecznych szpiegów, których z takim trudem udało się zwabić do Rosji, wywarła we wszystkich kołach Cze-ki wstrząsające wrażenie.

Przez bardzo długi okres czasu opracowywano szczegółowy plan zarzucenia sieci na Annę Morette i Artura Jamesa. Plan ten wprowadzono bardzo starannie w życie i w końcu udało się zwabić szpiegów do Rosji, a tu nagle, gdy wszystko zapowiadało, że wysiłki zostaną uwieńczone powodzeniem, otrzymano wiadomość, że nie tylko agenci angielscy zniknęli, ale że zabili jeszcze trzech zdolnych współpracowników Cze-ki.

Peters uważnie przyjrzał się zabitym, którzy leżeli w lesie tuż przy szosie. Na jego twarzy malowało się tyle bólu, że obecni nie śmieli wymówić słowa. Dwaj wezwani lekarze, którzy zbadali zabitych, orzekli, że przed śmiercią prowadzili oni zaciętą walkę, z zabójcami.

— Oto naprzykład twarz Operputa jest nabrzmiała, prawdopodobnie otrzymał uderzenie pięścią. — Jeden z lekarzy wskazał na Operputa. — Podobnie nabrzmiewa twarz u boksera, gdy otrzymuje cios w szczękę.

Pierwsze śledztwo przeprowadzone na miejscu zbrodni nie dało żadnych wyników. Zabójcy nie pozostawili po sobie żadnych śladów.

Peters wydał natychmiast rozkaz aby obstawiono wszystkie dworce, uważnie rewidowano wszystkich podróżnych, którzy opuszczają miasto.

Przeprowadzono tak olbrzymie oblawy i rewizje, jakich w Moskwie nie pamiętano od lat.

Całe dzielnice zostały odcięte ze wszystkich stron gęstym kordonem wojska i przeprowadzo-

no rewizję w każdym poszczególnym domu, w każdym poszczególnym mieszkaniu.

W tym samym czasie funkcjonariusz Cze-ki otrzymał telefoniczną wiadomość, że Anastazja Gawriłowna, która powinna się była zjawić w Cze-ce około południa, zniknęła w tajemniczych okolicznościach.

Jej mieszkanie było zamknięte. Dobijano się do drzwi, ale nikt nie odpowiadał. Był to wymowny znak, że nie było jej w domu.

Funkcjonariusz odłożył słuchawkę i wszedł do gabinetu Petersa.

Peters przed chwilą wrócił z miejsca zbrodni: był niezwykle wzburzony. Gdy funkcjonariusz przekroczył próg jego gabinetu, zapytał:

— Dlaczego nie melduje się u mnie Anastazja Gawriłowna? Jest mi bardzo potrzebna. Jej obowiązkiem było zgłosić się do mnie o piątej, a teraz jest już siódma. To coś niesłychanego!

— Towarzyszu Peters, z Anastazją Gawriłowną stało się coś tajemniczego...

Peters lekko zadrażał i szeroko rozwarł oczy.

— Co się stało? — przerwał podwładnemu.

— Przed chwilą telefonował Simon Iwanowicz i zakomunikował mi, że jej nie ma w domu...

„Musisz mnie kochać!”

— oto tytuł naszej nowej powieści, którą specjalnie dla nas napisał tak dobrze Czytelnikom znany i tak bardzo przez nich lubiany autor „Pamiętnika służącej” i „Pożeraacza serc kobiecych”.

Druk tej powieści rozpoczniemy w jednym z najbliższych numerów.

Umówił się z nią u niej, ale jej mieszkanie jest zamknięte... A przecież Anastazja Gawriłowna jest znana ze swej punktualności... Simon Iwanowicz jest z tego powodu silnie zaniepokojony...

— Tak Anastazja Gawriłowna jest bardzo punktualna... — rzekł Peters takim głosem, jak gdyby mówił do siebie. — Sprawa ta mocno mi się nie podoba... Musiało się z nią coś stać... Udajcie się z dwoma agentami na Kamienną i zapytajcie sąsiadów, kiedy widzieli ją po raz ostatni...

— Czy mam prawo wyważyć drzwi prowadzące do jej mieszkania, gdy uznam to za konieczne?

— Przecież mówicie, że jej tam nie ma...

— Tak, — zamedował Simon Iwanowicz... Może stało się z nią coś w jej mieszkaniu.

— Jeśli będziecie uważali, że należy wyważyć drzwi, możecie to uczynić...

Funkcjonariusz Cze-ki wziął z sobą dwóch agentów i udał się autem na Kamienną do siedziby domu urzędników komisariatu spraw wewnętrznych.

Anna Morette i James ukrywali się w swym więzieniu, do którego dobrowolnie się dostali. Teraz mogli się przekonać, że w mieszkaniu Anastazji Gawriłowny sytuacja była groźniejsza, niż w prawdziwym więzieniu, ponieważ śmierć czy hała tutaj na nich na każdym kroku.

Po gwałtownym dobijaniu się do drzwi i po podsłuchaniu rozmowy na korytarzu dalsze przebywanie w mieszkaniu Anastazji Gawriłowny było nader niebezpieczne.

Nie ulegało teraz wątpliwości, że w końcu wyważy się drzwi, aby stwierdzić co się stało z Anastazją Gawriłowną. Początkowo przypuszczali, że pierwszego dnia nikt nie sprostuje jej zniknięcia. Stało się jednak inaczej. Teraz, po podsłuchaniu rozmowy prowadzonej na korytarzu stało się dla nich jasne, że w Cze-ce natychmiast zainteresują się losami Anastazji Gawriłowny.

Z tego więc jasno wynikało, że sami wpadli w potrzask, że wplątali się w sieci, które zamierzano na nich zarzucić Anastazja Gawriłowna.

Anna Morette i James zaczęli nasłuchiwać. Na korytarzu jak i na schodach panowała cisza. A więc ten, kto tak gwałtownie dzwonił i dobijał się do drzwi, odszedł albo jeszcze ciągle znajdował się w łóżu portiera.

— Anno — szepnął James — istnieje teraz tylko jedno wyjście z sytuacji: musimy zmienić charakterystycę i możliwie jak najszybciej wymknąć się z tego więzienia.

— Ale dokąd?

— O tym pomyślimy na dole, na ulicy...

— A jeśli portier zatrzyma nas i zapyta skąd idziemy?

— Również i ja pomyślałem o tym. Jest to jedyna trudność, ale pozostawanie w tym pokoju jest znacznie gorsze i niebezpieczniejsze...

— Anna Morette rozejrzała się po pokoju jak gdyby czegoś szukała.

— Słuchaj, mam doskonały pomysł — szepnęła nagle.

Dalszy ciąg jutro.

Nowela

WIELKIE MARZENIE

Od chwili gdy Karol Antczak ujrzał na międzypaństwowym zawodach piłkarskich elegancką Alicję Boruńską, przysiął sobie, że stanie się innym człowiekiem.

Już przed tym niejednokrotnie budziła się w nim tęsknota, aby wyrwać się z upodlenia, w którym żył i w które dał się wciągnąć przez złych kolegów. Przecież pomimo nędzy nie musiał stać się wielokrotnie notowanym złodziejem. Inni byli również biedni, może nawet biedniejsi od niego, ale nie wyciągali ręki po cudzą własność. Wiedział o tym doskonale. Ale uprzytomnił to sobie dopiero wówczas, gdy było już za późno, gdy nie mógł z siebie zmyć piętna przestępczej przeszłości.

Był zdecydowany dotrzymać przysięgi, chociaż nie wiedział skąd weźmie nazajutrz pieniądze na utrzymanie; chociaż wiedział, że gdyby nawet od tej chwili stał się aniołem, nie miałby dostępu do tej pięknej kobiety. Zdawał sobie sprawę, że jej więcej nie zobaczy.

Kim była ta piękna kobieta, która wywarła tak potężne wrażenie na Karolu? Ona również była niegdyś biedna i do tego sierota, która dzięki pilności i wytrwałości przebiła się

przez życie. Z początku była zwykłą biuralistką i wkrótce wskutek zlikwidowania przedsiębiorstwa straciła posadę. Mimo to Alicja nie załamała się. Nauczyła się języków i zaczęła zarabiać na życie jako tłumaczka. Przy tej pracy odkryła, że posiada zdolności literackie i zaczęła pisać.

Powodzenie nie zaślepilo Alicji. W dalszym ciągu szukała w człowieku duszy. Nie ośle pialo ją bogactwo, ani wielkie nazwiska. Wiedziała, że biedak często może być bardziej wartościowym, szlachetniejszym człowiekiem, niż ten na którym fraku połyskuje medale. Z tego względu Alicja dała odkosza wszystkim ubiegającym się o jej rękę, ponieważ nie znalazła wśród nich człowieka o prawdziwie pięknej duszy.

Karol Antczak odsunął się od swych towarzyszy, jak również od swego wiernego czworonożnego przyjaciela, Hektora, do którego był silnie przywiązany; musiał go sprzedać aby nie umrzeć z głodu.

Alicja nabyła bardzo ładną willę, położoną w pobliżu miasta w cichej spokojnej okolicy. Aby nie obawiać się złodziejców, kupiła psa. Jej wybór padł na Hektora, który czuwał

nad bezpieczeństwem swej nowej pani.

Podczas gdy Alicja żyła w spokoju w swej willi, gdzie jej dynymi jej towarzyszami był stary dozorca i jego żona, Karol rozpaczliwie walczył o to, aby wyostać się na powierzchni i prowadzić tryb życia uczciwego człowieka.

W końcu gdy od trzech dni nie miał nic w ustach, postanowił złamać przysięgę i wrócić na drogę występku. Powiedział mu, że na skraju lasu stoi willa, w której mieszka samotna kobieta. Tam też skierował swe kroki...

W poświęceniu księżycy ujrzał na furtce prowadzącej do willi następujące ostrzeżenie: „Uwaga zły pies!”, To nie przeraziło Karola. Umiał obchodzić się z psami. Przeskoczył przez plot i po chwili pies znalazł się przy nim. Ku zdumieniu Karola pies nie rzucił się na niego, tylko zadowolony merdał ogonem. Karol rozpoznał w nim swego Hektora. Szczęśliwy z tego zbiegu okoliczności, poglaskał go po pysku. Trzymając psa za obrozę, podkradał się Karol do willi, w której spokojnie spała Alicja, będąc przekonana, że Hektor pilnie jej strzeże.

Pies prowadził swego byłego pana przez pokoje i zatrzymał się dopiero przed żelazną kasetką, w której leżały klejnoty Alicji. Karol puścił psa i natychmiast zabrał się do pracy.

Musiał prawdopodobnie wykonać jakiś gwałtowniejszy

ruch, ponieważ wkrótce na progu ukazała się Alicja, która przekreśliła kontakt elektryczny i jaskrawe światło załapało go kój. Ujrawszy obcego mężczyznę przy kasetce, zbladła śmiertelnie. Nie miała przy sobie bronii, a jedyny jej obrońca Hektor, stał jak owieczka przy włamywaczu.

— Hektor, wyskocz i zaszczekaj na dozorcę! — krzyknęła Alicja.

Karol był tym spotkaniem niemniej oszołomiony od Alicji. Ujrzał przecież przed sobą tę kobietę, która wywarła wówczas na nim tak wielkie wrażenie, że przysiął sobie wstąpić na uczciwą drogę. A teraz zła mała przysięga, ona miała paść jego pierwszą ofiarą. Nie, nigdy!

— Zdaje mi się łaskawa pani, że pies nie usłucha jej rozkazu — rzekł w końcu Karol, gdy się nieco opanował — z tej prostej przyczyny, że on niegdyś należał do mnie.

— Nie opowiadaj pan mi bajki, że pan tu przyszedł, aby zobaczyć swego psa.

— Nie, powiem szczerze, że przyszedłem tu, aby panią okraść, nędza mnie zmusiła do tego. Nie wiedziałem wcale, że tu spotkam Hektora. Wskazał mi drogę do willi, ale ja nie czego tutaj nie tknę. Poza tym proszę, niech pani mnie przekaże policji.

— Pan z pewnością przeciął już druty telefoniczne — rzekła Alicja, wpijając w niego

przenikliwe spojrzenie.

— Niech pani zatrzyma moją broń — rzekł Karol wyciągając z kieszeni rewolwer. — Jestem teraz w pani rękach. Może obecnie pani da wiarę moim słowom i Karol opowiedział jej przysięgę, jaką złożył gdy ją po raz pierwszy ujrzał, i o swej rozpaczliwej walce o byt.

Alicja, która umiała czytać w duszy ludzkiej, poznała, że Karol mówił prawdę. Opowieść ta mocno ją wzruszyła. Przrzekła Karolowi, że wystąpiła się dla niego o jakieś zajęcie.

Po kilku miesiącach Karol spacerował po willi Alicji u jej boku. Alicja dotrzymała słowa i wystarała się dla niego o dobrą posadę.

— Jestem szczęśliwa — rzekła Alicja, — że ziściło się moje wielkie marzenie, że nie dałam się oszukać blichtrzem, ale wyłuskałam z pod zgniętej skrupy dobry orzech...

— Tak, jak moje — przerwał jej Karol. — Alicjo, pani... ty jesteś moją dobrą wróżką, dzięki tobie znów stałem się człowiekiem — objął ją ramieniem i gorąco pocałował.

W blasku porannego słońca kwiaty zdawały się wesole poruszać i szeptać:

— Człowiek, który został wyrzucony poza nawias społeczeństwa, znów spaceruje wśród nas, człowiek, który był prześladowany przez los, znów jest szczęśliwy!

Kalendarz dnia

ŚRODA

26
Maj

Filipa, Neriusza,
Eleuteriusza.
Słowiański: Wie-
cemiła.
Słońca wsch. 3,27,
zach. 19,39.
Księżycy wsch.
20,54, zach. 4,00.

HISTORIA PODAJE

- 1496 Król J. Olbracht nadaje szlachcie przywileje.
1584 Ścięcie Samuela Zborowskiego.
1648 Kozacy biją Turków pod Korsunem.
1831 Pamiętna bitwa pod Ostrołęką.
1863 Murawjew obejmuje rządy nad Litwą.

BITWA POD OSTROŁĘKĄ

Bitwa ta mogła skończyć się klęską, lecz w ostatniej chwili przybył z baterią artylerii lekkokonnej gen. Józef Bem i tak świetnie ostrzeliwał atakującą piechotę rosyjską, że zmusił ją do cofnięcia się za rzekę.

PRZYSŁOWIA

Na św. Filipa jeśli deszcz rzęsiwy
Będzie plan dobry i czysty.

KTO NIE WIE, ŻE:

Norwegia, królestwo konstytucyj-
ne posiada 324 tys. km. kw. i około
2,7 mil. ludności.

HUMOR WIELKICH LUDZI:

Z powieści Jaracza. Znany aktor
polski Stefan Jaracz wstaje zazwy-
czaj dopiero w południe. M. in. po-
wodem tego jest ciężka praca, która
zmusza każdego aktora do późnego
opuszczania teatru.

— Dlaczego pan zawsze tak póź-
no wstaje? — zapytał go kiedyś pe-
wien mało domyślny dziennikarz.

— Chyba dlatego, że zbyt wolno
spię — była odpowiedź Jaracza.

Marsz zbrojny na Myślenice

w świetle zeznań pozostałych oskarżonych

W dalszym ciągu procesu przeciwko Plonce i towarzyszom, oskarżonym o napad na Myślenice wraz z Doboszyńskim, zeznawał w poniedziałek jako pierwszy Piotr Tylec, robotnik.

Oskarżony do winy się nie poczuwa i twierdzi, że nigdzie nie chodził. Na pytanie przewodniczącego, dlaczego przed sędzią śledczym powiadał, że był w Porębie — Tylec w dalszym ciągu zaprzecza.

Następny oskarżony Piotr Jachymczyk, robotnik do winy się nie przyznaje i twierdzi, że wprawdzie o zbiorce wiedział, jednak nie poszedł na nią z powodu choroby żony. O godz. 11-ej był w domu a następnego dnia udał się na poszukiwanie pracy.

Piotr Sekuła, robotnik, twierdzi, że w lesie chorowickim na zbiorce był, lecz zawrócił do domu jeszcze z przed Myślenic Przewodniczący przypomina mu, iż cały szereg oskarżonych zeznało, że Sekuła był ranny na posterunku w Myślenicach, oraz że widziano go w czasie

utarczki pod Porębą. Oskarżony w dalszym ciągu kategorycznie zaprzecza.

Również przeczy obciążającym go zeznaniom osk. Jan Skopa, który w śledztwie przyznał się do napadu na posterunek Policji Państwowej w Myślenicach, gdzie został przypadkowo postrzelony. Ranę swoją tłumaczy obecnie zupełnie innym powodem.

Józef Wygoda, robotnik, do winy się nie poczuwa. Wobec tego odczytano jego zeznania, złożone w śledztwie.

Był na zbiorce

W zeznaniach tych oskarżony przyznaje się, iż był na zbiorce w lesie chorowickim, opowiada nawet, że rozpoznał wśród zebranych kilku swoich znajomych. Gdy zwrócił się w czasie zbiórki do Doboszyńskiego z oświadczeniem, że musi wrócić, gdyż niedawno spaliło się jego domostwo, — Doboszyński na to powiedział, żeby z nimi poszedł, gdyż nie potrwa to długo.

W toku dalszych zeznań przed sędzią śledczym opowiedział bardzo szczegółowo przebieg marszu, dzielenie ludzi przez Doboszyńskiego na grupy i stwierdził, że widział jak demolowano sklepy w Myślenicach na rynku. Przewodził tylko, jakoby brał w rabowaniu udział.

Romek, robotnik, do winy się nie poczuwa. W Myślenicach wcale nie był, gdyż dopiero dołączył się do grupy Doboszyńskiego w lesie porębianym. W momencie gdy nadeszła policja spał. Na odgłos strzałów ludzie poczęli się rozbiegać, wówczas inż. Doboszyński powiedział: „Trzymać się w kupie”.

Oskarżony zeznaje że z ich strony nikt nie strzelał. Następnie Doboszyński kazał ułożyć się w linii, gdyż obawiał się, że jak będą zgrupowani mogą ich wystrzelać z karabinu maszynowego.

Dalej opowiada, że widząc iż policja ich okrążyła, począł ludźmi komenderować, znając się na tym jako sierżant z wojska.

Należy zaznaczyć, że oskarżony Jan Romek, to jeden z czynniejszych uczestników bandy. Akt oskarżenia zarzuca mu udział w potyczce oraz kierowanie na zlecenie Doboszyńskiego akcją przeciwko policji w lesie porębianym.

Po przerwie zeznawał osk. Zygmunt Malada, robotnik.

Tajemniczy osobnik

Twierdzi on, że zgłosił się do niego nieznany mu z nazwiska osobnik, który wydał mu polecenie, by stawiał się do Doboszyńskiego w dniu 22 czerwca przed wieczorem, a poza tym, by przyprowadził jeszcze kogoś. Wobec czego oskarżony poszedł do Galaty i z nim wspólnie udali się na folwark do Doboszyńskiego, gdzie zastali Wąchałę. Na folwarku czekali na przyście Jana Romka.

Po otrzymaniu poleceń od Doboszyńskiego pod przewodnictwem Wąchały wyruszyli w czwórce do Mogilan, gdzie przez dłuższy czas zatrzymali się. Po północy wyruszyli dalej i nad ranem doszli nad Rabę, po czym szosą udali się do Poręby.

Galata zaprowadził ich do swego znajomego Burkata, gdzie posilili się, a następnie

udali się na skraj lasu, gdzie zasnęli. Po obudzeniu się w pewnym momencie zaobserwowali, że nadchodzi Doboszyński ze swym oddziałem.

Oskarżony twierdzi, że z rozmowy z jednym z uczestników dowiedział się co zaszło w Myślenicach i wtedy pomyślał, że jest niedobrze i że raczej należałoby zaraz uciekać. Po namyśle poszedł na sąsiedni wzgórek, gdzie połączył się z Janem Romkiem. Obecny był tam jeszcze jakiś osobnik.

Z tego miejsca zobaczyli nadchodzącą policję i zaczęli uciekać. Jednocześnie rozległy się strzały. Oskarżony opisuje ucieczkę i to, jak się spotkał z Doboszyńskim, do którego powiedział: „Uciekam, mam troje dzieci. Nie po śmierć tu przyszedłem”, a Doboszyński wówczas miał rzec do oskarżonego Malady, żeby jednak szedł z nim razem i dodał: „że kiepsko jest z nami”.

W NIEZNANYCH OKOLICACH

Wreszcie całą grupą poszli z Doboszyńskim. Oskarżony zeznaje, że szli okolicami, nieznany dla niego, trwało to

do piątku rano, kiedy odpoczywając po męczącej drodze uszli strzały. Począł uciekać, odłączył się od innych i dopiero przekradł się do Skawiny, skąd wrócił do domu.

Na drugi dzień po powrocie do domu poszedł na roboty w polu. Należy dodać, że Malada przez dłuższy czas ukrywał się i został aresztowany 24 lipca 1936 r.

Na tym zakończono przesłuchiwanie oskarżonych.

Przed zakończeniem poniedziałkowej rozprawy obrona zgłosiła szereg wniosków. M. in. prosiła o możliwość zgłoszenia zaświadczenia ze szpitala św. Łazarza, że Karol Knotek pracując kiedyś jako robotnik, uległ wstrząsowi mózgu. Chodzi o to, czy można polegać na jego zeznaniach.

Dalej wniosek o zbadanie stanu umysłowego Wyrwy, który też swego czasu miał wypadek podczas robót i od tego czasu niedomaga. Poza tym jeden z obrońców zgłosił wniosek o przeprowadzenie szeregu konfrontacji między oskarżonymi.

Prokurator sprzeciwił się wszystkim wnioskom.

Cała osada spłonęła

W płomieniach zginął starzec

Z Węgrowa donoszą: W osadzie Miedzna w pow. węgrowskim w poniedziałek o północy gdy osada była pogrążona w śnie w zabudowaniach jednego z gospodarzy wybuchł ogień, który w skutek silnego wiatru przeniosł się na sąsiednie

zabudowania. Wkrótce niemal cała osada stanęła w ogniu.

Akcja ratunkowa była niemiernie utrudniona, ponieważ ogień rozprzestrzenił się jednocześnie w kilku kierunkach. Pożar strawił sto kilka dziesiąt gospodarstw oraz domy zajmowane przez funkcjonariuszy Policji Państwowej tamtejszego posterunku, którzy prawie nie zdołali uratować.

Sto kilkadziesiąt osób straciło całkowity swój dobytek. W płomieniach zginął 64-letni Konstanty Obulus, właściciel domu, który usiłował ratować swój dobytek. 10 osób uległo ciężkim poparzeniom.

Straty i przyczyny pożaru w tym czasie nie ustalono.

chcesz mieć piękną cerę-używaj mydła DERMOPALME wytłoczonego na olejach oliwnych

GILOT PARIS

Na malej wokandzie...

Dom, jakich mało

czyli: „Dozorca z charakterem”

(A. E.) — W jednym z domów przy ulicy Nowolipie dozorca jest pan Kazimierz Sнопiński. Jako, że charakter ma paskudny, więc też nie lubią go lokatorzy i cała okolica.

Potrzuje ktoś na przykład klucza od pewnego miejsca, to go nigdy od razu nie otrzymuje, tylko musi dobry kwadrans czekać. Również przy bramie lokatorzy muszą roztawać go dzinami, zanim pan Kazimierz raczy spełnić swój obowiązek.

Ale taka brzydka natura mści się na człowieku. Ludzie ze złości, zamiast dać parę groszy za bramę, wciskają panu Kazimierzowi stary guzik albo i korek. Wreszcie więc postanowił pan Kazimierz sprzedać swoją stróżówkę i gdy znalazł się amator — niejaki pan Rzępola — zgodził się z nim na tyśiąc pięćset złotych odstępnego.

— To nie dom, kolego kochany, a worek złota — mówił pan Kazimierz. — Forsy, powiadam panu, jak lodu. Każdy jeden likator od razu złości za bramę buki, a który da pięćdziesiąt groszy, to przeprasza, że jutro dopłaci. Takie

mu to trza kopniaka zara przy palantować, aby na drugi raz wiedział, że na gapę nima.

Do dwóch zerów nikogo się w naszym domu nie puszcza, tylko gospodarza i famielię dozorczego. Zmykły likator, czyli też insza łachudra z ulicy, płaci ci pół złociszka za wejście, a jak po kwadransie nie wyjdzie, to dopłaca dziesiątka za każde następne pięć minut.

— A schody jak często się u was myje?

— W ogóle zabronięte. Po kie licho myć? Niech cholery nie brudzą, to zawsze będą czyste!

Pan Rzępola uradowany, że otrzymuje tak wymyślenie dozorczostwo, zostawił, jako zaliczkę, 50 złotych, i pobiegł do domu. Ale już nazajutrz pan Kazimierz rozmyślił się i ani z dozorcostwa nie ustępował, ani zaliczki nie chciał zwrócić.

Wobec tego pan Rzępola wniósł skargę do Sądu Grodzkiego, który skazał pana Kazimierza na dwa tygodnie aresztu, ku radości licznie zgromadzonych na sali sądowej lokatorów.

Milion dolarów na walkę z rakiem

W tych dniach senat amerykański 90 głosami przeciw 6 przyjął ustawę, która przewiduje milion dolarów rocznie na walkę z rakiem. Za te pieniądze ma się zbudować nowe laboratoria i udzielać stypendiów ludziom nauki, pracującym nad zwalczaniem tej wielkiej plagi ludzkości. Poza tym wyznaczono wysokie nagrody za odkrycie właściwych przyczyn choroby oraz wynalezienie skutecznych środków leczniczych.

Krok ten zostanie dopiero wówczas zrozumiany, gdy zwróci się uwagę na stały przyrost zachorzeń na raka w Stanach Zjednoczonych

W roku 1921 w Stanach Zjednoczonych na 100.000 mie-

szkańców było 66 chorych na raka, a w roku 1935 już 110. Oblicza się, że w Ameryce Północnej umiera wskutek raka 150.000 ludzi rocznie, podczas gdy wskutek gruźlicy tylko 100.000. Przy tym są dane, aby przypuszczać, że w przyszłości śmiertelność wskutek raka jeszcze bardziej wzrośnie.

Z tego też względu rząd przeznaczył tak wielką sumę na walkę z rakiem. Do tego jeszcze dochodzą prywatne ofiary, które są tak duże, że badacze raka będą obecnie mieli do swej dyspozycji 3 miliony dolarów rocznie, olbrzymią więc sumę, która może pozwolić uczynić im postępy w walce z tą jedną z wielkich plag ludzkości.

PORADNIA ŻYCIOWA

Rolf Nelsona

Bronisława Z. Podejrzenia Pani są zupełnie niesłuszne i o córkę może Pani być zupełnie spokojna. Wyjdzie ona zresztą bardzo szybko za mąż. Szwagier będzie przechodził ciężką operację, która uda się doskonale. Powinna uważać Pani aby nie zaproszyć w domu ognia, gdyż widzę grożące z tej strony niebezpieczeństwo.

Co robić. Stara się Pani o pracę w zupełności zły sposób i jeśli nie zmieni Pani metody prędko jej Pani nie dostanie. Nie wystarcza składać podań. Należy przede wszystkim zapoznać się ze stosunkami na terenie fabryki, należy dowiedzieć się czy w ogóle w tym czasie przyjmują robotników. Czy w ostatnim miesiącu przyjęli kogoś? Jeśli tak, to należy dopiero złożyć podanie po starszy się uprzednio o znajomości. Musi Pani wypytać się wszystkich krewnych i znajomych. Jeśli nikt Pani nie da twierdzącej odpowiedzi, to musi Pani postarać się poznać kogoś z majstrów. Jeśli ustąpi Pani mojej rady — posadę Pani znajdzie. Widzę to na pewno!

Na zawsze. Nie zawsze życie tak się układa jakby człowiek tego chciał. Stefan nie poślubi Pani. Wejdzie na drogę Pani życia inny mężczyzna, który tak długo będzie walczył o Pańską aż Panią zdobędzie i zostanie Pani jego żoną. Nie pokocha go Pani nigdy i zawsze będzie Pani żalowała swego czynu. Zguba nie odnajdzie się już nigdy. Ojciec otrzyma na jesieni emeryturę.

Osada Głogowa. Na zbiorowe pytania nie mogę niestety udzielić żad-

nej odpowiedzi. Każdy z państwa musi napisać oddzielnie.

Syn. Matka pogodzi się z ojcem i zamieszkać wszyscy razem. Otrzyma Pan praktykę handlową w dużej firmie zbożowej. Radzę uczyć się angielskiego, gdyż w przyszłości czeka Pana podróż do Ameryki.

Ciekawa. Czekaj Panią podróż przez morze. Bardzo możliwe, że nie wróci już Pani nigdy z powrotem do Polski. Wielka poprawa losu: dobrobyt. Niestety, dzieci nigdy Pani nie będzie mieć. Mąż nigdy nie miał zamiaru porzucenia Pani. Obecnie jest Pani zupełnie wierna. Osoba z którą widziała go Pani na ulicy to żona kolegi z fabryki.

Kazik. Grozi Pani wielkie niebezpieczeństwo ze strony pasa transmisyjnego. Należy uważać bardzo starannie. Sprawę w Sądzie Pracy o godziny nadliczbowe wygra Pani i otrzyma Pani pieniądze.

Zefir. Niestety nie widzę nad Panem poprawy bytu: Jeszcze przez kilka długich lat musi borykać się Pan z biedą. Choroba oczu przemieni się szybko. Z Zofią poróżni się Pan na zawsze a ona wyjedzie na prowincję, gdzie obejmie posadę pielęgniarki w sanatorium dla nerwowych chorych. Do loterii nie ma Pan specjalnego szczęścia.

Lotnik. Wrogowie Pana zostaną surowo ukarani za swe nieetyczne czyny. Otrzyma Pan zupełną satysfakcję. Wygrana na loterii w przyszłym roku pozwoli Panu na żeniactwo i urządzenie mieszkania: Strzec się żony pana K., gdyż jest to osoba niezwykle mściwa i w złości swojej nie przebiega w środkach.

TADEUSZ RYS

DZIEŃ ZAPŁATY

WSTRZĄSAJĄCA POWIEŚĆ O BOHATERSTWIE,
MIŁOŚCI I POŚWIĘCENIU

Po śmierci Gruna polecił Iwanow swemu konfidentowi, prowokatorowi Charewiczowi odszukać za wszelką cenę Tadeusza Orlińskiego i Izdebską. Charewicz udał się na zwiady i zdołał wysledzić, gdzie mieszka Jadwiga. Zauważył, jak do mieszkania wszedł Tadeusz. Tadeusz miał tego dnia wraz z Jadwigą wyjechać na granicę, by dopomóc w przewiezieniu bibuły. Jadwiga wysłała pierwsza na stację, a gdy Tadeusz został sam do mieszkania wpadła policja.

— Ręce do góry! — padł rozkaz.

Tadeusz stanął, jak wryty. Nie spodziewał się w tej chwili wizyty policji. Był przekonany, że mieszkanie to jest zupełnie bezpieczne. Wizyta nastąpiła tak nieoczekiwanie, że w pierwszej chwili zastanawiał się, czy to czasem nie sen.

Ale gdy żandarmi uchwycili jego dłonie, gdy skuli go w kajdanki, gdy poczęli szukać, czy nie ma przy sobie broni, zrozumiał, że to nie jest sen, że to rzeczywistość, że to prawda...

Nie, to nie jest niestety sen. Był otoczony ze wszystkich stron triumfującymi twarzami szpicli i policjantów.

Tadeusz zrozumiał od razu, że padł ofiarą jakiejś prowokacji. Tylko nieliczni towarzysze wiedzieli, gdzie mieszka Izdebska: Pylek, Stanisław, Bartek i Jan. Czyżby ktoś z nich miał być prowokatorem? Nie, to nie jest możliwe...

Nie obchodził go teraz jego własny los, myśl jego przeżarła jedna troska: któż to z najbliższych mógł go zdradzić? Dlaczego?

Zaraz nadejdzie Pylek... Należy dać mu jakiś znak, by nie wszedł do mieszkania... Nie ma żadnej rady, gospodyni domu jest również otoczona sforą szpicli, również jej dwunastoletniej dziewczyny nie dopuszczają szpicle do okna...

A Jadzia? Jeśli zaarrestują Pyłkę i Jadzia nie doczeka się ich powrotu, wtedy może wrócić i wpaść w pułapkę. Albowiem nawet wtedy, gdy go odprowadzą do ochrony, na pewno zostanie tu kilku szpicli dla złowienia osób, które nadejdą.

— No, panie Orliński, spotkaliśmy się raz jeszcze, co? — pyta ironicznie major Łapszyn, który kierował tą rewizją.

— Nie nazywam się Orliński, nie znam takiego, jestem Majewski — odrzekł Tadeusz, podając nazwisko, które figurowało w jego fałszywym paszporcie. Paszport ten miał naszykowany do wyjazdu do Ząbkowic.

— Czas już, by pan zaprzestał grać tę komedię, panie Orliński... Znamy się przecież tak dobrze...

— Nazywam się Andrzej Majewski, a nie Orliński — powtarza nadal Tadeusz swe słowa.

— Pański lewy pasek nie panu nie pomoże... Zresztą, na co mamy teraz mówić ze sobą, pomówimy ze sobą tam... Tam odegra pan rolę Majewskiego...

Po dokonaniu skrupulatnej rewizji, przewieziono Tadeusza pod eskortą do gmachu ochrony. Aresztowano również i właścicielkę tego mieszkania, wraz z jej dwunastoletnią córeczką.

W mieszkaniu pozostało czterech szpicli, oczekując nowej ofiary.

* * *

Gdy Jadzia przybyła na dworzec, zastała już tam Pyłkę.

Rozglądali się starannie wokoło, czy dworzec nie jest otoczony szpiclami. Tu i ówdzie stał przy

ścianie jakiś jegomość o szpiclowskich oczach. Ale na ogół było dość spokojnie, wyglądało tak, jak gdyby się wcale nie zanościło na większą obławę...

— No, zdaje się, że pójdzie — odezwał się Pylek. — Wsiadam do tramwaju i jadę po Tadeusza. Czym prędzej przyjedzie, tym lepiej, bo już pociąg czeka. Możemy zaraz wsiąść. Z powrotem weźmiemy dorożkę...

— A ja oczekuję was na peronie — odrzekła Jadzia. — Obok ząbkowickiego pociągu.

Pylek wsiadł do tramwaju i dojechał do rogu Wroniej i Chłodnej, stamtąd szybkimi krokami poszedł wzdłuż ulicy Wroniej.

Gdy już jednak uszedł spory kawał drogi. — stanął nagle, jak wryty.

Z początku wydawało mu się, że pomylił się. Z bramy wyszedł aresztowany Tadeusz, ręce jego były skute kajdankami, otoczony był ze wszystkich stron wielką eskortą policji.

Cóż się stało?

A może to tylko sen? Czy to jest Tadeusz? Jakże trafili na jego ślad?

Pylek przechodził mimo Tadeusza. Tadeusz zauważył go, ale odwrócił głowę, by nie dać po sobie żandarmom nic poznać...

Po chwili Tadeusza wprowadzono do dorożki, obok niego usiadło kilku żandarmów.

Pylek poczuł, jak krew uderzyła mu do głowy. Nie było sensu udać się na górę, by zbadać tam, co się wydarzyło.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że tam siedzi teraz kilku żandarmów, albo szpicli i oczekują zdobyczy.

Cóż więc ma teraz począć?

Jak zawiadomić Jadzię o tym, co się stało? Przecież to będzie dla tej dziewczyny straszny cios...

Pylek wie, jak bardzo Jadzia kocha Tadeusza. Spogląda na niego wciąż zakochanymi oczyma...

Ale co mogło się teraz wydarzyć? Skąd policja trafiła na trop Tadeusza?

Mieszkanie było pierwszorzędnie zakonspirowane. Zarówno Jadzia, jak i Tadeusz byli bardzo ostrożni, nie widzieli, by ktoś za nimi chodził.

I właśnie teraz, godzinę przed wyjazdem aresztują ich w takich dziwnych okolicznościach.

Pylek stoi jak oszolomiony.

Co teraz począć? Co począć? Wydaje mu się, jak gdyby cała ulica wiruje w jego oczach...

Może teraz po raz ostatni w życiu widzi Tadeusza, może go powieszą? Ból przeraźliwy przeszył jego serce. Nie, nie śmia go powiesić, nie powieszą go...

A więc trzeba wracać do Jadzi na dworzec? Jakże powie jej tę straszną wieść. Nie uczyni tego na dworcu, w obecności tylu ludzi...

Jadzia może zemdleć na oczach wszystkich, pocznie spazmować, powstanie zbiegowisko, a wtedy może się nimi zainteresować jakiś szpicel albo policjant.

Musi wrócić na dworzec, nie wolno pozostawić jej samej. Jeśli nie doczeka się jego powrotu, może wrócić na Wronią.

A wtedy wpadnie sama w ręce policji.

Pylek wsiada do dorożki i jedzie na dworzec

główny, który wówczas zwano Dworcem Wiedeńskim.

* * *

Jadzia spacerowała niespokojna po peronie. Co chwila spoglądała na zegarek dziwiąc się, czemu ich jeszcze nie ma...

Minęła godzina wpół do dziewiątej. Spoglądała raz po raz w stronę wejścia na dworzec: ani Pyłka, ani Tadeusza wciąż nie widać.

Była bardzo niespokojna, tymbardziej, że czuła na sobie spojrzenie kilku szpicli, których zaciekała ta dziewczyna, tak niespokojnie oczekująca kogoś. A może interesuje ich jej elegancja i uroda.

Jadwiga była ubrana bardzo elegancko, jak dama, wybierająca się za granicę.

Być może, właśnie dla jej urody obserwują ją teraz. — W każdym razie nie należy do zbyt przyjemności być punktem obserwacyjnym szpicli.

Jadzia wraca z powrotem do poczekalni dworcowej: w tej chwili zauważyła wchodzącego Pyłkę.

Serce jej zabiło niespokojnie. Wrócił sam, bez Tadeusza.

Wyraz jego twarzy nie wrócił nic dobrego.

— Gdzie Tadeusz? — zapytała.

Pylek siląc się na spokój odrzekł:

— W ostatniej chwili nadszedł list, byście nie jechali, gdyż na granicy wzmożono kontrolę, transport jeszcze nie nadszedł...

Jadzia zdrzała. Głos Pyłki był tak niespokojny, że Jadzia z miejsca wyczuła, że to tylko pretekst, że kryje się za tym coś bardziej poważnego.

Spojrzała przenikliwie w oczy Pyłki i zapytała:

— Tadeusz otrzymał powiadasz list? Kto ten list przyniósł?

Pylek stara się panować nad sobą. Był nie tu, niech tylko wyjdzie z dworca. Odpowiada więc:

— Jan był u Tadeusza... On otrzymuje wszelkie listy...

— Pylek, ukrywasz coś przede mną...

— Chodź Jadziu, wyjdziemy stąd...

— Jan był u Tadeusza?

— Tak, był...

Wyszli z dworca na ulicę Chmielną. Jadzia przyglądała się Pyłkowi, widzi, jak twarz jego zmieniła się, jak gdyby przeżył teraz coś bardzo ciężkiego. Powiada więc:

— Chodź Pylek, wsiądziemy do dorożki...

Drżącym głosem odrzekł:

— Nie, lepiej wejdźmy do kawiarni, do oddzielnego pokoju...

— Do kawiarni? Co się stało?

— Chodź, tu są oddzielne pokoje... Mam z tobą o czymś pomówić...

— Nie, Pylek, ja chcę do domu... Jedziemy do domu...

— Do domu nie można wrócić... Chodź, do kawiarni, tam ci wszystko opowiem.

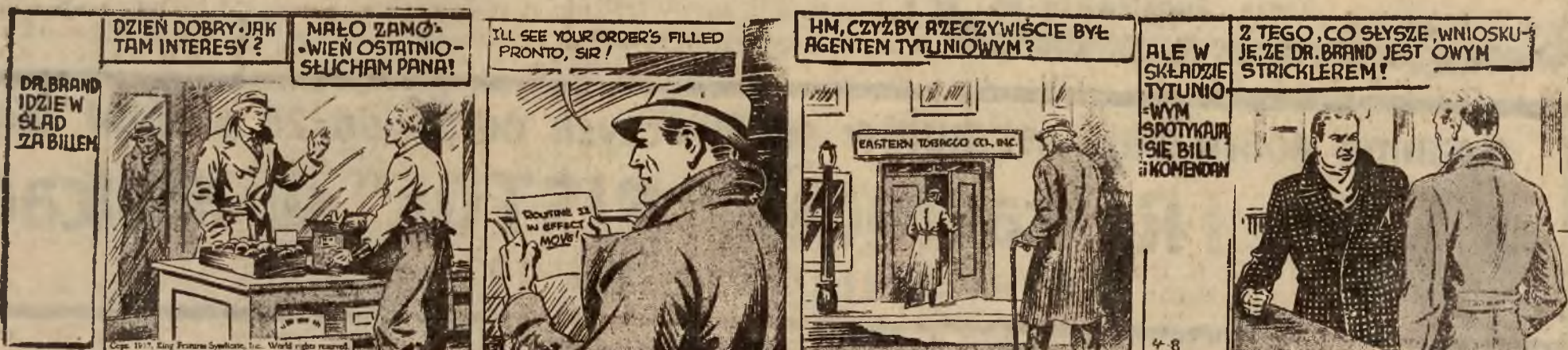
Jadzia zrozumiała teraz wszystko. Uchwyciła jego rękę, spojrzała mu prosto w oczy i powiedziała:

— Powiedz, co się stało? Co się stało? Co się stało? Dalszy ciąg jutro.

BILL NA TROPIE GANGSTERÓW

Sensacyjny film powieściowy z życia podziemnego świata Ameryki

„Zachwiane
podejrzeenie“

JUTRO: PUŁAPKA NA STRYCHU!

Święto W. F. miasta Kielc

W. K. S. zwycięzca Biegu dookoła Kielc

W ubiegłą niedzielę o godzinie 17.30 z przed ratusza na strzał honorowy prezydenta miasta p. Artwińskiego wystartowało pięć sztafet do biegu rozstawnego 10x1000 metrów dookoła Kielc.

W biegu wzięło udział 50 zawodników.

I miejsce zajął WKS. w składzie: Rasala S., Surewecki A., Koza Fr., Grzanka Fr., Dobrowolski M., Wilczyński Z., Piątek St., Komisarczyk St., Słodkowski St., Janda Br.

II miejsce zajął Klub Sportowy Granat w składzie: Baran M., Baran St., Kuchciński Z., Hajda W., Głady Cz., Janikow

Kina kieleckie:

Czwartak Niezwyciężony Robinson Kruzo
 Palace: Tańcząca królowa
 WF. i PW Penny
 Casino: Gzarny hrabia

Kupon „Il. Expressu Codziennego”

upoważnia do otrzymania w kasie kina „Palace” w Kielcach biletu w cenie 75 gr. na wszystkie miejsca na film

Tańcząca królowa

ELEKTROWNIA w Kielcach Spółka Akc.

ELEKTRYFIKUSJE

fabryki, warsztaty gospodarstwa domowe

na najdogodniejszych warunkach.

ZAWIADOMIENIE

Niniejszym podajemy do łaskawej wiadomości, iż lokal nasz po przeprowadzeniu **GRUNTOWNEGO REMONTU**, został ponownie uruchomiony.

Polecamy: **Śniadania, obiady i kolacje.**
Zakąski zimne i gorące stale świeże.

Nasza specjalność: **Dania barowe od 30 gr. za porcję.**

UWAGA! Kuchnia pod osobistym kierownictwem **znanego mistrza sztuki kulinarnej p. J. Kuszczyńskiego**

Piwo z beczki Haberbusch i Schiele stale świeże

Z poważaniem

Bar - Restauracja „BAGATELA”
 Kielce, Sienkiewicza 60.

ski W., Kamiński R., Kurek St., Marcinkowski St. i Gryga T.

III miejsce zajął KSO. Ludwików w składzie: Błaż T.,

Smorzewski A., Sobierajski P., Zietał M., Adamczyk W., Włosiński E., Sowiński M., Gajos St., Matchrzyk St., Podgórski Fr.

IV miejsce P. W. Leśników (Tartak) w składzie: Dereniowicz Zdz., Michelson J., Piowarowicz R., Brożek B., Radek P., Metryka P., Grabka A., Soporek S., Rudkowski S. i Sciwiarski J.

V miejsce zajął Zw. Rezerwistów Kadzielnia w składzie: Wróbel St., Skowron St., Wilk A., Kozakow M., Słomka J., Bartosiak J., Komor S., Jamróz J., Dydak J. i Sadowski St.

rej formie, jakkolwiek drużyny PWL. i Zw. Rezerwistów posiadały w swym składzie zawodników, którzy już przekroczyli 30 rok życia.

Kierownictwo biegu sporczywało w ręku majora Curdeka przewodniczącego Komisji Organizacyjnej Święta W. F.

Samochodów do dyspozycji Kierownictwa Biegu dostarczyły bezinteresownie: Zakłady Wytwórcze „Sportem”, 4 p. p. Leg., Zarząd Miejski, p. Sztrosberg i P. C. K.

Publiczności na trasie kilka tysięcy.

Nr akt: Km. 601,688/36

OBWIESZCZENIE o licytacji nieruchomości

Komornik Sądu Grodzkiego w Szczekocinach, Franciszek Jurkowski, mający kancelarie w Szczekocinach, ul. Senatorska 13 na podstawie art. 676 i 679 k. p. c. podaje do publicznej wiadomości, że:

1) dnia 23 czerwca 1937 r. od godz. 10 w Szczekocinach odbędzie się sprzedaż w drodze publicznego przetargu należącej do dłużnika Franciszka Pytlarza nieruchomości: 8 morgów 228 pr. ziemi oraz 1 morga 76 pr. ziemi ornej i łąk w m. zw. „Międzychody” i „Podłączysko” wraz ze wszelkimi zabudowaniami gospodarczymi znajdującymi się na tej nieruchomości w Bonowicach, gm. Rokitno, pow. włoszczańskiego, wojew. kieleckie, zapisanej w tabeli likwidacyjnej wsi Bonowice pod Nr 1, która stanowi własność dłużnika Franciszka Pytlarza, zam. w Bonowicach, gm. Rokitno.

Nieruchomość ta niema urzędzonej księgi hipotecznej

Nieruchomość ta oszacowana została na sumę 4000 zł., cena zaś wywołania wynosi 3000 zł.

Przystępujący do przetargu obowiązany jest złożyć rękojmię w wysokości 400 zł.

2) dnia 23 czerwca 1937 r. od godz. 10 w Szczekocinach odbędzie się sprzedaż w drodze publicznego przetargu należącej do dłużnika Jana Maligłównki nieruchomości: składa-

jącej się z 1/4 części praw do osady włościańskiej zapisanej w tabeli likwidacyjnej wsi Biała-Wielka, pow. włoszczańskiego Nr 64 składająca się z przydzielonych: a) w wyniku podziału wspólnoty gromadzkiej zapisanej w tejże tabeli likwidacyjnej pod Nr 66 — 622 sąż. pastwiska, b) w wyniku zniesienia służekności obciążających dobra „Biała-Wielka” — 1 ha 2275 m² ziemi w tym 0,0627 ha łąki, 0,03733 ha zagajnika, 0,7771 ha ziemi z pod lasu i 0,0144 ha dróg i rowów.

Nieruchomość ta niema urzędzonej księgi hipotecznej.

Cała nieruchomość oszacowana została na sumę 1200 zł. a prawa do 1/4 części podlegające sprzedaży na sumę 300 zł.—cena zaś wywołania sprzedaży tych praw wynosi 225 zł.

Przystępujący do przetargu obowiązany jest złożyć rękojmię w wysokości 30 zł.

Rękojmię należy złożyć w gotówiznie albo w takich papierach wartościowych bądź książeczkach wkładowych instytucji, w których wolno umieszczać fundusze małoletnich. Papiery wartościowe przyjęte będą w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej.

Przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacyjne, o ile dodatkowym publicznym obwieszczeniem nie będą podane do wiadomości warunki odmienne.

Prawa osób trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przysądzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły powództwo o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji i że uzyskały postanowienie właściwego sądu nakazujące zawieszenie egzekucji.

W ciągu ostatnich dwóch tygodni przed licytacją wolno oglądać nieruchomości w dni powszednie od godz. 8 do 18, akta zaś postępowania egzekucyjnego Nr Km. 601,688/36 można przeglądać w sądzie grodzkim w Szczekocinach, ulica Senatorska Nr 13, I piętro.

Szczekociny, dn. 5.V 1937 r.
 Komornik Fr. Jurkowski.

Zwycięski zespół WKS składający się z żołnierzy miejscowego pułku artylerii pokrył trasę biegu oznaczoną w afiszach ulicznych w czasie 27 minut 13,7 sekundy, zdobywając tym samym nagrodę prezydenta miasta Kielc w postaci popiersia Marszałka Piłsudskiego na postumencie marmurowym.

Biegowi towarzyszyło nadzwyczajne zainteresowanie się mieszkańców ulic, którymi prowadziła trasa biegu. Zawodnicy zostali na zmiany sztafety podwiezieni przez organizatorów samochodami, a po biegu tym samym środkiem lokomocji zostali przewiezieni do Domu WF. i PW.

Dzięki sprawnemu zabezpieczeniu trasy przez organa policji państw. w czasie biegu żadnych wypadków nie było. Wszyscy zawodnicy ukończyli bieg w dob-

Wyciął i przedstawił w kasie kina „Czwartak”

Kupon ulgowy „Il. Expressu Codz.”

Okazielemu kasa wyda bilet ulgowy w cenie 75 gr. na wszystkie miejsca na film

Niezwyciężony Robinson Kruzo

Odbiorniki sieciowe i grzejniki elektryczne, żelazka, imbryki, kucharki, grzałki do rurek, poduszki i inne

do nabycia na dogodnych warunkach

w Radomskim T-wie
ELEKTRYCZNYM
 Spółka Akc. w Radomiu
 ulica Traugutta Nr 53

Kupon „Il. Expressu Codziennego”

upoważnia do otrzymania ulgowego biletu w cenie 75 gr. do kina „Casino” na wszystkie miejsca z wyjątkiem łóż.

Cuchnący kanał

na ul. Piotrkowskiej

Na ulicy Piotrkowskiej w pobliżu mostu na Silnicy, znajduje się otwarty kanał, który wydziela nieznośny fetor, zaturując powietrze w tej dzielnicy miasta.

Cuchnący kanał jest otwarty i to może stać się powodem

wypadku z przechodniami, którzy zwłaszcza wieczorem nie mogą dostrzec niebezpieczeństwa.

Należałoby kanał jaknajprędzej oczyścić i zakryć, a do tego czasu zabezpieczyć go odpowiednią barierą.

Pomimo podrożenia artykułów spożywczych od 20 do 25 procent ceny w Barze i Restauracji „BRISTOL” w Kielcach są niezmiennie od 1935 r.

Prenumerata miesięczna „Ilustrowanego Expressu Codziennego” łącznie z dostawą do domu lub przesyłką pocztową w całym kraju 2 zł. 50 gr.

Ceny ogłoszeń: Za 1 wiersz milimetrowy w 1 zpalciu w tekście 40 gr., za tekstem 30 gr. Ogłoszenia drobne 10 gr. za słowo. Czerpania matryc online w dziale „drobnych” 20 gr. za słowo. Komunikaty i wzmianki 1 zł. od wiersza. Komunikatów bezpłatnych nie umieszcza się. Za treść ogłoszeń redakcja nie odpowiada.